

Florin Dochia
Geometria singurătății

Săptămâna de cenușă

Luni

Azi ceața – animal cenușiu
Îmi îmbracă în rouă crengile
Nu văd mai departe linia de ochire
A cuvântului
O șoaptă e totul și ecoul stins
Ca o blană sub pași de femeie
Artere înecate în alcooluri dulcege
Duc spre nicăieri
Surd orb neputincios searbăd
Câmpul miroase a melci vechi
Pustiți de decembrie
Calcar umed alunecos
Oase de șapte ani
De șapte mii de ani
De șapte milioane de ani
Cranii pe care Yorick nu le-a atins
Vreodată
Răspund în tăcere
Înfipse în crengile moarte
Pielea unui animal cenușiu
Care mi se zbate
Mi se zbate agonizant în piept.

Mărti

Ceasurile îmi atârnă moi
Din degete
Metacarpienele scârțâie strident
Învârtind osia lumii pierdute
Rostogolite împinse la deal
De un Sisif scheletic și bubos.
Anoua! strigă paznicul
Biciuind în stânga și în dreapta
Robii care mi-au murit de mult
În altă viață
Sub altă stea

Dar lui nu-i spune nimeni
Și strigă *Anoua!* biciuie biciuie
Cu sprâncenele acoperindu-i ochii
Ca niște ceasuri moi cu limbile
Scurse tot într-o veșnicie spre
Orele șase și treizeci de minute.
Se întunecă scurt.

Miercuri

Sfântă e lumina zorilor
Care trăiește o clipă
O fluturare de aripă
O fluturare de gând
Un adio picurat
Chinezește în ureche.
Sfânta pierdere a vederii
Câștig al visului ascuns
Ce atinge acel dincolo
Unde adastă ființa
Pe care nu voi reuși vreodată
S-o cunosc pe deplin.
Sfânta beție a nimbului
Imaginat în jurul golului
De ozon de la Polul Sud
Cel care ne îndeamnă să trăim mai vârtos
Să mâncăm și să facem copii
Sub un soare mereu mai străin
Mereu mai târziu.

Joi

La prânz neuronii înoată lănced în lumină
Candelă spânzurată de o cruce imaginară
Așadar să ne întoarcem
La vechile noastre îndeletniciri
Să scormonim după cioburi inutile
Și după rădăcini
Să înmugurim ca alunii la subțioara frunzei
Elastici și sprinteni

Sub mantia blândă a tăcerii.
Inima e un iepure care
Îmi roade coaja tulpinii
Neobosit flămând atent
Uită să mai facă o pauză
Să mai alerge prin zăpada
Proaspătă a trupului meu
Abandonat pe o pajiște cu iarba
Uscată cenușie casantă.
O pleopă se închide
Peste noaptea din mine.
Așadar.

Vineri

Grădinile suspendate
Au sertarele trase și răscolite
Înfloresc rădăcinile
Și seva se revarsă abulică
Prin tuburi de cuarț
Un miros dulceag ademenește
Insectele care mi se încurcă în artere
Nișe subțiri
Se deschid și se închid
Ca într-un joc fermecat.
Mă desfac în ghirlande fără sfârșit
Și început
Doar un glas vegetal și zglobiu
Răzbate prin sticla dioramei:
Dar când s-au întâmplat toate acestea?

Sâmbătă

Astăzi muzeul se închide
Cu o oră mai devreme.
Paznicului i se aduc provizii
Pentru o lungă călătorie
Haine groase și bocanci noi

O umbrelă
I se atașează ochelari de eclipsă
Legați cu elastic
Și este conectat la alarma acustică.
Impunător și albastru
Este plantat la intrare
Între cei doi cedri uitați afară.
Mă strecur nevăzut și îi prind
Muzicuța la gură
El începe să cânte un tangou fatal
Profit de ocazie și alunec
Înăuntrul lui
Îmi fac un culcuș comod și adorm
Pentru că astăzi muzeul se închide
Cu o oră mai devreme.

Duminică

Te rog să nu strigi la mine
Pentru că pașii mă poartă
Din poartă în poartă.
Nu mă opri în aerul stătut
Să mă întrebi unde mă duc și de ce.
Toiagul a înfrunzit și aștept
Să apară și flori sanguine
Sub răsuflarea mea gâfâită.
Dacă mă opresc nu se va întâmpla
Nimic.
Nu se va mai întâmpla nimic.
Eu stârnesc vântul și ploaia.
Eu stârnesc visul și timpul
Și cerșesc un bănuț de aramă
Cu care să trec.
Voi ajunge la capătul drumului.
Abia atunci va începe călătoria adevărată.

La vânătoare

Arcașul care nu greșește niciodată ținta
Mi-a descoperit ascunzătorile
Silabă cu silabă
Sunet cu sunet
Și acum își golește tolba
În trupul-mi de vorbe.
Arcașul neadormit bântuie
Visele mele la o vânătoare eternă
După înțelesuri subtile
După nespusele
După neștiutele
După necunoscutele
După nebunele Vorbe
Înșirate păsări pe sârmă.
Lumina curge ulei încins în artere
Arcașul vânează întunericul
Ascunzătorilor mele secrete.
Din durere se nasc aureolele sfinte
Din strigăte rupte de la gura
De umbră a peșterii în care
Viața pare atât de reală
Atât de reală.
Arcașul eternul nu greșește.

Final de meci

Adulmec țișlele umede
După o urmă de luptă nocturnă
Dar gladiatorii s-au retras obosiți
Într-o noapte perpetuă
Cu mâna înghețată pe mânerul spadei.
Lumina strălucește stins în tăiș.
Un șoarece roz prins în capcană
Se zbate gând singuratic
Rătăcit de coșmarul diurn.
Secunda se scurge felină
Dinspre genunchi înspre
Țărnuț acvatic

Inundat de ființe informe
Transparente gelatinoase.
Constructorul și-a zidit inima
Și-a vândut sufletul
Și palmele aspre sunt aripi acum.
Cineva mi-a spus că trebuie
Să aștept dimineața
Care plăpândă își caută puii
Dincolo de orizont
Dar zidurile mă strâng
Și nisipul se-mbibă de sângele
Scurs din rănilor vechi în arenă.
Aud spectatorii bătându-se la porți
Pentru o bucată de pâine.
Întorc privirea.

A

E undeva o scorbură
În acest A îmbrăcat în aur.
E undeva un sâmbure
O sămânță din care
Încolțesc vocalele.
L-am ascuns sub limbă
Și-l acopăr cu toate consoanele
Din glandele salivare.
Îl mestec apoi
Aflu cu limba gustul acid
Al răului și de miere al binelui
Amarul adevărului și
Bucuria minciunilor necesare.
E undeva o scorbură în acest A
Ce ascunde înțelesul.

Dimineața

Mi-au înflorit palmele
Degetele își scutură polenul
Peste cuvinte vechi.
E o primăvară devreme

În trupul meu vegetal.
Mi-au înflorit palmele
Cu care am adus dezmierdul
În visele tale.
Adoarme-mă-n ape.

Trecere

Câmpia e arsă de soare.
Departa speranța își caută
Echilibrul pe lama tăioasă a orizontului
Emigrant așteptând viza de rezidență.
Mâna se ridică alene deasupra ochilor
Privirea îngustă
Pulsul mai slab
Sete.

Primul cântat al cocoșilor
Îngroapă visul.
Afară plouă mărunț și etern.
Privesc pe fereastră.
Aproape orizontul cenușiu al uitării.

Clipă (1)

Pleoapa se-nchide
Ca o aripă de cocor fâlfâindă
Ochiul de cer
Se-nnegrește de stele.
Apoi într-o seară
Trăgând din țigară
Am inventat soarele.

Clipă (2)

Pe buze
Picături de dulceață veche
Zaharisită
Visul copilăriei
Abandonat într-un scrin vechi.

Cheia e ruginită,
Balamalele scârțâie.
Înăuntru,
Larve uscate de fluturi.

Clipă (3)

Dantelă putredă
Deasupra sânului sterp.
Plâns de copil
Într-o scânteiere de memorie.
Focul mocnește ușor și se stinge.
- Adu, Marie, un braț de lemne!
Așteptarea ucide încet și sigur.

Clipă (4)

La rădăcina uscată a copacului
Un mușuroi de furnici negre
Înconjurat de carcase goale
De coleoptere.
Miros puternic de feromoni.
O lume de oxizi de carbon
Și materie descompusă.
Cineva aprinde cu un chibrit
Tăcerea.

Clipă (5)

Păpușa de lemn spânzurată în ațe
Se leagănă-n vânt.
Ochiul pisicii o urmărește atent.
Pe plaja pustie
Eșuează un delfin cenușiu.
Doar marea.
Cabanei Bătrânului i se prăbușește
Încet acoperișul.
Am ajuns prea târziu.

Clipă (6)

Aștept sărutul fierbinte al nisipului.
Un pescăruș se prăbușește
Sub coastele mele,
Greu și tăcut.

Clipă (7)

Tot ce dorești e un dar de departe.
O lacrimă lunecând în lăuntru
Și sunetul stins al stiletului strune rupând.
Martor mărunț în mulțime la muzica morții.

Clipă (8)

Ai fost prea didactic cu mine.
Am învățat lecția pe de rost.
Am scris compuneri minunate
Cu sângele pe cuțit.
Acolo sunt falangele,
Carpenele și metacarpenele.
Poți controla oricând
Unde-mi stă capul
Îmi stau și picioarele.
- Domnule doctor,
În raportul dumneavoastră scrie
Că bolnavul a murit la autopsie.

Clipă (9)

Abracadabra
Și din iepure iese o pălărie
Pasărea se întoarce în ou
Și oul în pasăre care
Se-ntoarce în ou
Și din nou
Și din nou.
- Hai, dragă, acasă
Că scamatorul acesta a-nnebunit!

Și iată-ne pe toți
Întorcându-ne acasă
În pântecul mamelor
Care se întorc în pântecul mamelor
Care.

Clipă (10)

Femeia are o tonă
De bigudiuri pe cap,
În părul ei ca o pădure virgină.
Femeia aceea stă să nască
Sfântul Șoarece al șoarecilor
Ori Sfântul Gândac al gândacilor
Nimeni nu știe precis
Pentru că locuim cu toții
În casele-bigudiuri
Și plângem elastic
După o fărâmbă de tristețe.

Clipă (11)

În ceasul acesta din noapte
O mie de trenuri trec
Fără să oprească în gățile mici
Un nimeni nu așteaptă pe nimeni
Și nimeni nu pleacă.
Bântuie demonii
Cei mai statornici.

Clipă (12)

Iubim lucrurile și animalele mici
Și plăpânde
Cu sufletele noastre mari
Și puternice
Fără să știm că ele sunt niște oglinzi
De o fidelitate înspăimântătoare.

Popas

Câtă indecență în încremenirea
Luminii săgerânde pe cer!
Desfac mărul și privesc
Culcușul semințelor
Care nu vor încolți niciodată.
O fâlfâire de aripă gândul
Păcatului originar
Și apoi ochiul înghețat
Între pleoape
Speranță amorfă de întoarcere
În Paradisul Pierdut.
Orizontul curge
Spre ceața dimineții
Din vis.

Rătăcire

Mângâiere gingașă a vântului
Buzele umezite cu vârful limbii
Gustul amărui al cojii de lămâie
Ruinele amintirilor în pădurile
Crescute peste bătălia de la Tabla Buții
Rachiul cu aromă de leuștean
Și amprenta femeii pe cearceaful scrobit.
Mirosul lemnului proaspăt despicat
Și plecarea precipitată în zori.

Ding dong dang

A primejdie clopotul bate
În turnul bisericii scufundate.
Corul se-aude-n surdină din strănă.
Pești depun icre în fiecă rană.

Pescarul de oameni nu vrea să se-arate.
Ținutul e plin de zăpezi revărsate.
Mi-e dorul pustiu și-așteptarea e vană.
Din aripi îmi pleacă încet câte-o pană.

Zac – înger căzut. Cel fără-de păcate
E orb și își vinde o viață în rate.
Își vede trecutul nestinsă prigoană
A lumii întregi. Lipsit de coroană

Un rege murind se întinde pe ape.
În zare stau zori în zadar să se crape.

Anotimp (1)

Ciorchini se usucă la streășina serii
Te-nvălui, iubito, cu vălul durerii
Un cearcăn se lasă pe suflet încet
Absența-mi închide comori în sipet

Așteaptă și astăzi, așteaptă mereu
Închină-te numai acelui-ași zeu
Căci eu voi veni, voi ajunge târziu
Chiar dacă spre tine ce drum nu mai știu

Din nou să acopăr cu pasul hoinar
Voi sosi și-am să plec. Așteaptă-mă iar.

Anotimp (2)

Un dar ți-am adus și mi-s palmele reci
Un corn de la cerbul ucis în pădure.
Ia darul, speranța, apoi va să pleci
Chiar dacă-n izvor va-nceta să murmure

Lumina plăpândă. Privește-ne, deci
Pe noi, vânătorii cu coamele sure,
Sălbatică fiare-alungate pe veci
Din lumea pe care nu pot s-o îndure.

Apoi, împăcată, să uiți pe poteci
Imaginea noastră în rugii de mure,
În crengi de alun și-n fântânile seci
În sângele viu rămas pe secure.

Anotimp (3)

Un iepure blând mi se-agită sub stern.
Prin crengi raze vii de lumină se cern.
Privesc înspre valuri de umbre ascuns
Delfinul lăsându-se iarăși pătruns
De visul aripei cu zborul etern.

Sunt iarăși acvatic, sunt iarăși curat
Îmi pare că-naltul lipsit de păcat
În care-albatrosul plutește senin
Mă poate cuprinde. Albastrul marin
Se sparge în mine. Și startul ratat

Mă-ntoarce la starea de șarpe biped
În care o clipă n-am vrut să mai cred.

Anotimp (4)

În somn mă îmbracă un soare acid
Ferestre în trupu-mi de corb se deschid
Cenușa mă-mbată-n mirosul de nuc
Din ruguri se-nalță și-n stoluri se duc
Falange-ncleștate pe trunchiuri de vid

A fi, a nu fi – încet mă despart
De trestii, Pascal, îndoieli și Descartes.

Verfremdungseffekt

Ce farsă!
Șarpele era o biată omidă
Un pas efemer în eternitate
Care îl înghițea avidă
Ca pe o soră, ca pe un frate

Și bietul Adam s-a lăsat răpus
De parcă arborele lumii
Ar putea să se scuture

Când, într-o clipă, pe la apus,
Eva ieșea din măr și se visa fluture.

Tandrețe

Ochiul de apă atent
la orice mișcare a vântului
obsedat de fiecare val
care mângâie țărnul

o iubire roditoare
și ucigașă
care naște copilul
de mâl
tulbure revărsare
de patimi ascunse
așteptare oarbă
fior indecent
uitare perpetuă
sub raza fierbinte
a soarelui.

Privirea Gorgonei

Așteptam să se întâmple ceva
și nu se-ntâmpla
Să se înșire toate literele cuminți
după nou-născutul A
Să fie plină ograda
de păsări și flori
Dar nimic în pustiul de sare
nu se-mbăta de culori.

Se îndoia sângele în trup
ca un șarpe uscat
Sunam la o ușă-ncuiată din mine
și mă găseam plecat,
Rătăcit pe alte meleaguri,
după alte femei
Visate, dorite, uitate, iubite

lipsit de temei.

Tăcerea-mi curgea peste piele
ca apa pe Nil.
Închis într-un ou transparent
cristalin și subtil
Așteptam să se-ntâmples ceva
și nimic de jur împrejur
Doar aerul viu acoperea jungla din mine
mai tainic, mai pur.

Buricul Pământului

Revărsare de păsări albe
Ca-ntr-o bibliotecă
Din care familiei Gutenberg
I s-au retrocedat toate literele
Înluminuri șterse
Letrine oarbe
Aripi deschise sub care tace
Polizorul fabricantului de cruci
Nimbul Manhattanului
Pe fruntea Pământului
Și deasupra montgolfierul
Plutind în derivă
Fiori inghinali treziți de fluxul Pacificului
Care mângâie făclia Statuii Liberty
Anunță bastardul minciunii
plimbat de Golfstream
de la Pol la Ecuator
Delfinul înaripat
Și cu corn în frunte
Al poeziei
Frecându-se tandru
De molusca realității
Fuga iubitei
Din vâsc în vreasc
Pe arcada de flăcări
Cenușă caldă
Pe altarul visului de glorie

Al adolescentului sinucigaș.

Seara

Flacăra neagră noaptea mă-mbracă
Cocon adormit în mătase de aur
Aproape devine departe și dacă
Dispare cu visul de aripi tezaur
Rămâne, iubito, o urmă pe cer,
Un martor tăcut al zborului lin
Comoară de pietre vărsate-n eter
Cuvântul ieșit din al nașterii chin
Întâi începutul - pierdut giuvaier.

Înger căzut

Pelegrini la poarta sorții
Nenăscuții și nemorții
Se adună dintre ape
Să ne fie mai aproape.
Zori de ziuă - înlăcrimatul
Se revarsă pentru altul.
Pentru mine doar, nătângul,
Anonimul rege plângu-l
Șapte sute de femei.
Vino, Doamne, să îmi iei
De pe cap coroana grea
De pe frunte rece stea
Să-mi presare peste chip
Beduinii goi nisip
Și iar să mă lepede
Stinsa clipă repede.

Dimineața

Izvorul acesta naște lumină
Lichidă-n plăpânda miresii tulpină
Se-nchide corola de ceață ușor
În porturi uitate ascunse. Cobor
Cu sărutul uitării pe frunte

Cărările vii ale Sfântului Munte
O undă fierbinte iubirea-n artere
Cu tine-mplinirea totală o cere
Și tu ești aceeași flămândă femeie
Râvnită de toți, un duh, o idee
Mereu neatinsă, fecioară mereu
Un zbor nevăzut de fluture-zeu
Pierdut în zenit. Văzduh pauper
Strivit de o pleoapă de timp efemer.

Secretul

Întotdeauna m-am întrebat
Cum poate susține pictura lui
Michelangelo
Toată greutatea cupolei
Capelei Sixtine,
Ce substanță secretă
A pus el în uleiul de in fierț
Până când ai venit tu,
Într-o seară sub apusul rotund,
Și mi-ai dezvăluit secretul ficțiunii
Pe care a risipit-o atunci când
Ne-a creat dumnezeiește
Pe noi
Cu întrebările noastre cu tot.

Obicei

Seara mă retrag din toate simțurile
În rădăcina tăcerii și dezmiere
Cuvântul cu nedespărțirea mea
Îl pregătesc de creștere
Pentru că știu: într-o zi
Mă va înlocui, el, nenăscutul,
Va încolți în mintea ta obosită de drum,
Rătăcitoare, trecută prin cele
Bune și cele rele.
Și-ți va trezi dorințele secrete
Te va întineri și te va scoate

În lumea largă. Însă
Dimineața mă răspândesc
În toate simțurile, până la cele
Periferice
Sunt constelația care moare
Mereu
În zori.

Ex nihilo

Dincolo de umbră ore de leșie.
Struguri se transformă grabnic în oțet.
Orice acoladă se închide încet
Cu un nod de iască. Cine le mai știe

Pe acele Doamne ale ploii care
Ne purtau norocul goale prin pustii?
Frântă le e calea. Așteptăm, deși
Nimeni nu promite o iluminare.

Poarta se închide peste umbră lin
Sângele se scurge strigăt din artere
Ceață peste iris, peste vis, tăcere,
Vântul viu vrăjește aer cristalin.

Aprilie

Când plouă cu zbor peste aripa serii
Și ochiul întorci prin zidul de verde
Își umplu de floare grădinile merii
Și dansul albastru începutul și-l pierde

Sunt martor tăcut și cuminte aștept
Pereții odăii în șoapte să-mbrace
Iubirile vechi tresărite în piept
Uitate ascunse ferestre opace

Luminile mor înăuntru și afară
Din strigătul tău a rămas doar ecou
Se-nchide și-n suflet o pleopă de ceară

Când aripa serii ne plouă din nou.

Singur

La margine lumina arc de înger
Se înfășoară peste umbra verde.
O închisoare peste care plouă
Cu vagi proiecte stinse în ureche
De imnuri închinat noapților atee
De psalmii muți ai zborului abrupt
Cu păsări risipite în cenușă.
Copil dorit de pântecul supt
Al palidei fecioare desenate
Cu cretă pe o limbă de asfalt
Când mă inundă somnul greu steril
Flămând de vise și lipsit de înalt.

Pe rug

Arborele care crește în mine
Visează fructe roditoare tocmai
Când se lasă pradă
Focului atoterumegător

Procust

Mi s-au tocit tălpile până la umeri
Și Celălalt continuă să mărșăluie
Înfășurat în mantia de sărbătoare.

Noaptea

Ușa trupului tău se deschide fierbinte
Pătrund și te aud spunându-mi: la aminte,
Aici e începutul și sfârșitul, e un vis
În care somnu-ți poate fi ucis;
Aici e axa lumii, cel care prins de val
Visează ape limpezi în cercuri de coral
Se va robi pe veci la umeda matrice

Și pustiit va fi, sortit să se ridice
Doar bob cu bob tot risipit în spice,
Orfeu rătăcitor după Euridice.

Târziu, în zori, te știu că iarăși pleci
Cu pași arzându-mi roua pe poteci.

Sisif

Privesc spre calea ce urcă
Și mă văd apropiindu-mă imperceptibil
De vârf. Mușchii
Frânghii înnodate pe oase
Stânca precum o cocoasă de cristal
Ce se va rupe de mine curând.

Am obosit
Am rămas la poalele muntelui
Aștept rostogolirea
Pentru un nou început

Mereu
Învinsul învingător
Cu palmele însângerate
Mângâind sânul iubitei din vis.

Lup singuratic

Un lup singuratic de haită s-a rupt
Să-și cate sorocul aparte;
Lăsa-ta în urmă și țâța ce-a supt,
Și frații cu dinții de lapte.

Povestea ne spune că el, cenușiu,
Străbate prin crânguri și lunci,
Adulmecă seara în aerul viu
Să prindă ecoul de-acum în atunci.

În piept i se zbate o foame de cer
Privirea-i înoată spre stele

Și doarme în zori, când visele pier
Un somn bântuit de acele

Fantome de aripi ucise de zbor,
Plutiri întrerupte curând,
Când vulturii își lasă înălțimile lor
Și-n mlaștine cad, rând pe rând.

Altceva

Cercul s-a închis
Și clovnul își spală fața
De saliva râsului
Celor o mie de spectatori
Care au plecat fericiți
Spre tristețea celor patru pereți
Între care se însingurează
Perpetuu.

Arena s-a ferit să fie scuar.

Vedere de pe zid

Piața s-a umplut de butoaie
cu pește sărat.
O duhoare cumplită
Inundă sentimentele cetății
Atinse de virusul asediului.

Doar Diogen
Sforăie netulburat
Și ostil.

Imagine (1)

O ciută așteaptă în umbră tăcută
Destinul să-și spună cuvântul
Dar el a uitat-o și alte o sută
În salturi își strigă avântul.

E plină câmpia când lupul se pierde
Și-i zarea de sunete plină
În urma-i rămâne doar flacăra verde
A ierbii. Pe stinsa retină

Trecutul de glorie-i trecere lentă
Iar vocile lui se aud în surdină
Rănindu-i uitarea cu vina dementă
De-a nu fi polen, de-a nu fi albină.

Postfestum

Ploaie de păsări
Peste trupul tău
Părăsit pe plajă.

Adulmecă animalele mici
Mirosul de dragoste veche
Și vin să-și nască puii
În cuibul genunchiului tău.

Îți pleacă orbitele vinovate
În valuri precum orhidee
Plutind leghe cu leghe
Până la țărmașul înrădăcinării.

O algă umedă pe nisip,
Iubito,
Se strecoară între noi
Despărțindu-ne.

Imagine (2)

Lan de grâu pătat de maci
Ciută agățată în belciuge
Lăcrimând ca vița pe araci
Când din sânge sufletul îi fuge.

În același sol mereu răsar

Hrana și frumosul dintr-un bob
Cu secrete coduri de izvor solar
Amforă sub ploaie, de esențe sorb.

Nostalgie

Cicatrice se închide pleoapa
Peste ochiul ca o rană veche.
Arde-n orizonturi apa
Sub un soare veșnic nepereche.

Plânge pe ascuns Socrate
Când neobosita lui Xantipa
Îi înfige vorbele în spate
Ucigând a gândului aripa.

Dorm în iris stins luminofore
Se aude-o șoaptă doar: *amore,*
More, ore, re
probantur amicitiae.

În timp ce Maiakovski strigă îarăși
Prin stepe: *Nu trageți, tovarăși!*
Iar cerul e senin în rai:
Ah, voi, sănii și voi, cai, voi, cai!

Într-o seară vag strălucitoare
Nimbul nopții printre crengi răsare.

În labirint

O harpă de sânge sună în artere
Cuie pe cruce prind coleoptere
Aripe plăpânde se frâng în oțet
Beau pân-la fund veninul încet
Ce naște-n femeie un gând suicid
Și-n mine întinde ecoul arid
Al dragostei stinse stupid în plăcere
Furnică-necându-se flămândă în miere.

Pasaj

Intră în viață cu dreptul
Și stângul târăște-l nătâng,
Ascunde-l, stângul de stâng.

Fă-te vesel, luminos și ferice
Cu ochii ca două licurice
Intră în viață cu dreptul,
Deșteptul.

Scurtează-ți sufletul de stâng
Hulește-i pe cei care plâng
Bucură-te, câinoasă e viața!

Calcă-te pe urme-n noroaie,
Spală-te cu lapte de zoaie
Să ți se albească fața.

Stângul poți să-l arunci.
Ieși din viață pe brânci.

Zet

Am pierdut puritatea
Ne-am ascuns sentimentele
Am golit trusa
De uneltele inutile.

Zbor jos
Ferit de vânt.

Ce animale acvatice
Ce delfine simpatice
Cu pielea uscată
Și mată!
Nu ne iubim niciodată
În zorii de zile.
În umbra mormântului
Pe plajă,-n Antile

E valul departe.

Prometeu

Depart de lumea înlănțuită
Pe muntele Ararat
El se hrănește cu ficat
De vultur.

Și-n ochi îi crește lumina
Cunoașterii.

De ce moartea urmează
Nașterii?

Depart de lumea înlănțuită

Retragere în logos

Am deschis butoiul de vin
În timp ce ardeau treptele
Ca etapele devenirii într-o
Ființă a poeziei.
Se revărsau miresme îmbătătoare
Fum de pucioasă
Ascundea reliefurile trecutului anost.
Realitatea nu este decât
O stare particulară a visului.
Ea nu există decât printr-un
Miracol pe care cuvântul
Întrupat îl înfăptuiește.
Fac această mărturisire,
Doamne,

Ascuns de privirile tale,
Rob al muzicii alăutei
Care-ți înalță imnuri de slavă.
Am dăruit focului scara
Pe care urc spre tine
Înainte de a ajunge destul
De aproape pentru a-mi închipui
Că te ating.
Mă odihnesc aici,
În cuibul cuvântului,
Bând cupa cu vinul amar
Al realității pe care am abandonat-o
Înainte de a o cunoaște deplin.
Popasul va fi scurt:
O viață, doar, și nici aceea întreagă.

Maravilla

Cien años de soledad
Într-o tainită de jad
Clipa să ne depene
Pădure de pieptene

Îngerul e ciută
Amintire mută
Tăcere de veghe
La poartă în zeghe

E timpul lichid
În turn mă închid
Fulgii prin ferestre cad
Cien años de soledad.

Osuar

Construiesc acest text din aceste litere
Ca niște oscioare găsite pe țărmul mării.
Vreau să aflu câte naufragii
Au înscrise pe fiecare striație și sunt
Sigur că vocalele sunt campioane:

Osciorul A e cu carena spartă
O este cu siguranță împodobit
Cu o gaură la babord
Iar I nu este decât o așchie de catarg.
Și așa mai departe...

Mâine, vom merge, iubito,
La cimitirul elefanților.
Să vezi acolo poeme !
Și lacrimi și sentimente
Pline de calciu și magneziu
Atât de hrănitoare pentru
Dragostea noastră.

Imitație

Timpul s-a dus să se clipă
Pe a vrăbiei aripă.

Vino și tu să ne trei
Pe sub florile de tei.

Apoi să ne repede
Sub a lumii lespede.

Întoarcerea

Mă scurg din armură
Îmbătat de dreptul de aripă
Cruciada a sfârșit lamentabil
În credința săgetată de somn.

Mă-ntorc și zic:
Iubita mă așteaptă închisă
Sub lacăte grele.
Mă preling pe ziduri
Eliberat din armură,
Subjugat de eter,
De albastru,
De astru.

Vis

Se făcea că rătăceam în Egipt
În căutarea drumului cel drept
Cu toiagul meu de eucalipt
Și un scorpion încolăcit în piept.

Veninul refuza să se răspândească-n trup
Celulele-nchiseseră porțile grele
Și din tălpi mi se părea că erup
Rădăcini șerpuind către stele.

Beduinii mă urmau credincioși
Pete de noapte pe nisipul fierbinte.
Zeîta mă-mbia cu ochii frumoși
Să renunț pentru ea la aduceri aminte.

Chiar murisem aici și-nvierea acolo
Era un miracol de nimeni crezut.
Mai cântă-alăute un tainic tremolo
Când zori se revarsă și somnul e mut.

Patruzeci și doi

Maratonistul a murit
Lângă linia de sosire
Înecat de importanța
Veștii pe care se grăbea
S-o aducă.

Din trupul lui se înălța
Un abur ușor de uitare
În timp ce fanfara intona
Imnul învingătorului.
Pe străzile pustii ale inimii
Se lasă noapte.
Somnul cetății chemă asediul
Care va veni, va veni, negreșit.

Memento

Cu siguranță vei uita
Impunătorul portic al
Crematoriului de sentimente
Când iubirea ta cenușă va fi.
Blând, trupul tău de pisică
Va toarce cântecul
Învierii din morți
Cu moartea pre moarte călcând.
Însă nimeni nu-l va auzi
De sub capacul de marmură
Al casetei din firida în formă de inimă.
Adierile serii foșnesc în
Florile uscate.
Fereastra se-nchide peste
Ziua de ieri.

Cu celălalt

În lumea ondulatorie
Nu poți conta decât
Pe tine și pe cel cu care
Locuiești în același trup.
El deseori te desfide
Când visul te duce
Pe alte meleaguri
Când îmbătat de alcooluri secrete
Te-nrobești unor duhuri străine.
Cel care locuiește cu tine
În același trup, într-o zi
Te va pălmui drept pedeapsă
Pentru minciunile necesare
Cu care te întâlnești în fiecare zi.

Epilog

Șopârlă cu ochi prețioși
Alerg în iarba de la

Poalele crucii. Cu vârful
Despicat al limbii culeg
Amintirile de sânge
Căzute de pe rănilor
Gleznelor de pe rănilor
Mâinilor de pe rănilor
Sufletului care nevăzut
Se înalță la cer.

Așezat la masa de lemn
Baraba soarbe din vinul Carmel
Și privește cerul înstelat.
Mulțumirea i se citește pe chip:
Otrava a ajuns la timp
În vasul în care Pilat
Și-a spălat mâinile.

Rugăciune

Răsari la orizontul ființei mele
Distinsă Doamnă îmbrăcată-n negru
Și stinge-n fașă gândurile-acele
Ce mă voiau celebru și integru.

Și lasă peste mine iară
Prea-săturatul și mereu flămândul
În cioburi armoniile de seară,
Femeile pe-Oedip plângându-l.

Când scurtul bocet peste trup coboară
Înalță-mă cu aripa la stele.

Orbul de serviciu

Îmbălsămat de rigorile penitenței
Orbul de serviciu numără-n surdină
Picăturile cascadei de cuvinte
Peste care domnește o singură viață.

Închis în lanțurile trupului

Salopetă de piele și carne și sânge
Culege cu limba literele prelinse
Pe bărbie după excesul de logoree.

El scrie poeme pe care nu le înțelege
Nimeni, așadar reverul îi e plin
Cu decorații literare de merit
Care plâng de emoție cu lacrimi de cupru.

Lumea lui e castelul de înluminuri
Așezate unele peste altele ca
Iubirile femeii de stradă care
Încă mai așteaptă clientul

Sfârșitului de mileniu. Orbul
De serviciu visează sonor
Claxoane și bip-uri stridente
Simfonii de zgomote salvatoare.

Ruleta rusească

Îmi sunt mâinile lacrimi
*(Fără nici o legătură
cu crocodilul care mă visează)*
Degetele de o transparență sărată
Atacă patul pistolului care
Se umple de rușine până la cartuș
Scânteiază viitorul îmbrăcat
În mantia morții
Chemarea va răsună o dată sec
În timpane
(Încă o lovitură ratată)
Și poemul următor îl va scrie
Altcineva cu degete transparente
De lacrimi până când va fi stabilit
Câștigătorul.

Șarpele m-a strigat

(omagiu)

Senin incendiat de albastru

Deasupra și jos

Lichidul ierbii revărsat

Între cele patru zări.

- Cine te-a adus? zice șarpele.

- Vântul strecurându-se

Între tufișuri

Mincinosul cel mare

Care te hrănește

Cu foamea

De zbor.

- Și totuși – zice șarpele – cine

Te-a convins să vii târându-te

Printre tulpinile trestiilor?

- Gura râului plină de lintiță

M-a convins să mă fac mlaștină

Sub trupul iubitei

Care a plecat în dorul

Vieții veșnice.

- Rupe-i lanțurile! a strigat șarpele.

- I le-am rupt – i-am răspuns –

Dar ea s-a desfăcut

Ca o carne vegetală

Mirosind a ambrozie

Și-a făcut culcuș în semințe

Și aștept să răsară pe țarm.

- Prostule - zice șarpele – ai pierdut-o

Și te-ai pierdut și pe tine

Mlăștinosele

Visătorule

Nenăscutule!

Noapte singură

Te aud dormind lângă mine

Visul tău mă atinge pe pânțele

Miriapod desenând portativele
Pe care – stângaci -
Încă plantez cântece.
În nimicnicia mea
M-am crezut fluture
Când doar larvă eram
În cochilia trupului.
Florile de cais începeau
Să se scuture
Și polenul îmbrăca în aur
Gurile stupului.
Între gând și cuvânt
Mierea sânelui tău
Îmi hrănește prăpastia.

În Eden, grădinarul

În Eden, grădinarul
Își ascute urechile
Să audă petala
Închizându-se repede
Peste irisul orb
Ce-mi păstrează
Amintirile, vechile.

Evadare

Am ieșit la plimbare cu tine de mână
Îți pusesem la ochi lentilele negre
Să nu te uiți după fete
Căci trotuarele miroseau a dragoste
Și vulcanul adolescenței era în erupție.
Am ieșit la plimbare cu tine de mână
Răsuna prin ferestre *je t'aime moins non plus*
Și-ți pusesem căști insonorizante pe urechi
Căci la șaptesprezece ani se rup zăgazurile
Și-n artere nasc feromonii învolburări indecente.
Am ieșit la plimbare cu tine de mână
Legat în cătușă să nu fugi să nu te
Pierd în orașul bolnav de pudoare

Și cu toate acestea, m-am întors singur
Acasă în camera mobilată auster și-am citit
Inscripția de deasupra ușii:

«Ah, tinerețea mea, oare nu te-am visat?»

Eliberare

Cai cu spinările albe
Năvălesc în câmpie
Și ea unduiește
Ca un șold de femeie
Cuprinsă-n extaz.

Se umple aerul de mireasma
Ierbii strivite sub copite
Și nările lor freamătă
Respirând-o cu nesaț.

Ascuns după stâncă
Vânătorul își încarcă arma
Fără grabă și pocnetul
Se sparge-n timpane.

Cai cu spinările albe
Cad unul câte unul
Aripe frânte în zbor.

Într-un târziu, vânătorul
Se sinucide cu ultimul glonț.

Rugă

Rugina a-nflorit pe zăvoare
În umbra neînsămânțată de soare.
Deschide-mi sufletul, Doamne, cu cheia
Cunoașterii: inventează femeia!

Căzut în vis

Priveam un tablou de Archimboldo:
- Însămânțează-te, tu, holdo,
Cu filele cărților
Cu amintirile morților
Să recoltez vara memorii!
Ea mi-a răspuns rece: *I'm sorry.*

Mărturisire

Lui Sașa

Nu mai am nici o soluție
Prietenul meu e bolnav de percuție
Eu sunt înglodat în alean
Luntrașul îmi cere un ban
Și nu pot să-i dau
Decât dacă iau
De la cei care n-au.

Conversație la Catedrala

Rătăceam pe via Formosa
Și-am dat nas în nas cu Mario
Vargas Llosa. Avea chipul
Lui Cristobal Colon și privirea
Exterminatorului Abbadon.
(Trecea o femeie și am întrebat-o
Când face un secol Ernesto Sabato.)
Mi-a spus că războiul sfârșitului
Lumii se terminase cu o pace
A mormântului și de aceea
Plecaser alene înapoi
Sprijinit în bastonul de nuc
Pe drumurile care totdeauna
Duc spre nicăieri. Sfârșit de puteri
Aduce-a Homer cu chipul senin
Și ochii învăluiți de cer
Depănând mereu aceeași poveste
Despre norii ce-nvăluie ale Olimpului

Creste, despre cel care bântuie
Mările, răbdătorul Ulise, fără să știe
Că lumea chiar se sfârșise
Într-o mare explozie solară.

Așteaptă, bătrâne, să ne naștem iară.

Afaceri

Aveai o casă de mode
Unde schimbai fustele scurte
Ale dragostei cu robele lungi
Ale tristeții după dorința clientului.

Aveai o casă de coafură
Unde vindeai perucile bucuriei
La prețuri exorbitante
Pentru că erau din fir natural.

Aveai o casă de marcat
Unde cereai doar
Valută forte pentru
Costurile vieții de noapte
Și eliberai bonuri de bună purtare.

Aveai o casă de sticlă în care
Statuia mea de ceară
Plângea miracolul începutului.

Învins

Pierd în fiecare zi lupta
Cu calofilia
Când te privesc plecând
Din așternutul răvășit
Și aud apa în cealaltă încăpere
Gângurindu-ți pe trup.
E momentul plin de tristețe
În care devin prizonier.

Doar noi doi

Vine o zi când lumina se îndoiaie
În lăuntru cubului cristalin,
la forma oului și se rostogolește
Afară, în lume. Fug cu toții
Care-ncotro, ca la venirea Potopului,
Doar noi doi așteptăm, iubito,
Sub crengile mărului, mângâierea
Lui peste sentiment,
Trecerea lui prin trupurile noastre
Îngropându-le în ele însele,
Unul în altul, căutându-și perechea
În care să izbucnească eonul latent
Bănuțul de trecere de la
Floare la fruct
Și mai departe,
Punct închis între virgule
Închise între paranteze
Luptând să spargă fărâme
Găoacea de cretă a paginii.
Doar noi știm secretul, iubito:
Deodată cu sărutul nostru,
Acolo, sub crengile mărului,
Începe lumea, din nou.

Întoarcerea

Bătrânul se cam săturase
De vulturul care-l trezea în zori
Ca să-i ciugulească ficatul
Și de lanțurile îmbrăcate în
Rugina umedă a nopții.
Vedea la poalele muntelui Ararat
Cum se trezeau bărbații și-și
Beau cafeaua de dimineață
Din ceștile de porțelan,
Își sărutau nevestele și plecau
Mereu spre aceleași locuri plictisitoare
Care le asigurau subzistența.

Veni clipa când se hotărî:
Sfâșie cu dinții gâtul păsării
Și o lăsă în iarbă să cadă.
Avea pe limbă gustul
Propriului sânge și picături
I se scurgeau pe bărbie.
Ca ultimă zbatere a unei aripe
Peste planetă se lasă noaptea.
Focurile s-au stins peste tot
Iară cenușa zburat-o-a vântul.
Prometeu e primit
Cu mare pompă în Olimp.

Cântec

Nu întrerupe mișcarea, prietene,
Statornicia e boală mortală
Tumoră ce-nghite simțurile
Apus care ucide umbra
Și naște fluturii cap de mort.
Nu te lăsa înșelat, ei nu
Zboară, ceea ce fac este doar
Alchimie a luminii de lună,
Privește-i bine, sunt deja prinși
În insectar, dacă faci stop-cadru
La momentul potrivit
Vei vedea gămălia acului
Care-i ține captivi.
Nu întrerupe mișcarea, prietene,
Femela păianjenului e înfometată
Și-a țesut pânza între mirările tale
O rețea lipicioasă, transparentă,
Capcană pentru orice răspuns.
Rotește vârtelnița, deapănă firul,
Înnoadă clipele una de alta și-mbracă
Haina suferinței cu care te-a dăruit
Odată, demult, în Eden, Creatorul.

Împreună

Prietenul meu locuiește în mine
Precum sălbaticul Enkidu împărțea
Cu Ghilgameș același trup. El e
Veșnic adolescent hoinar
Iubitor de păduri și de țărături de ape
Zburând cu păsările și cu peștii
Înotând în adâncuri. Prietenul meu
E mereu îndrăgostit de o altă femeie
Decât aceea care ar dori să-l aibă,
Așadar, încasează tot felul de lovituri
Sub centură și sufletul meu
Sângerează rănit de Iștar,
De dragostea ei pătimașă care
Se revarsă în cuvinte pe tăblițe de
Lut, fructe mustind de seve îmbătătoare,
Jug din petale de trandafir.
Dar lui puțin îi pasă.
Prietenul meu locuiește în mine
Dar umblă hai-hui prin lumea
Ideilor, cochetează cu nemărginirea,
Cu poezia, cu duhurile sferei eterice.
Călcâiele lui nu ating pământul
Dar știi mângâierea ierbii,
Nările lui se umflă de aroma fânului,
Urechea lui ascultă murmurul valului,
Deși niciodată pe plaje și câmpuri n-a fost,
Poate în vis, doar în vis, și atunci
M-a furat și visat și pe mine.

Ou de oglinzi

Pe cărarea ascunsă am trecut
De miezul nopții, alunecând
Ca un abur de taină.
Șarpele mi-a apărut brusc în
Față și m-a întrebat: De ce
Te-ai închis în oul de mătase
Căptușit cu oglinzi? Ca să mă
Văd mai bine, i-am răspuns,
Ca să mă văd mai bine și din

Toate direcțiile doar privirea mea
Să mă pătrundă până la adevăr.
Vor veni furnicile rostogolind
Ghemul lor de minciună, a zis
Șarpele, și te vor strivi fără milă.
Ascunzișul tău e nisipul
Struțului, e apa limpede a peștelui,
E aerul păsării, cel care nu le
Salvează de pericole, a continuat
Șarpele să mă dădăcească și
A plecat mai departe spirală
În iarbă. Am privit în jur și eram
Doar eu, doar eu, doar eu, ochi
Multiplicat în ochi fără iris
Doar corpul vitros ca o placentă
Din care copilul a fugit
Spre viață. Am spart oul și
Am rupt firele de mătase.
Aștept zorii și visul care
Prinde aripi atunci, la cinci
Și patruzeci și nouă de minute.

Marea

Ea e cea care se dezvăluie
Nu cruzimea luminii.
Ea e scânteia care neagră
Ar fi dacă nemișcarea
Ar prinde-o precum acul
O libelulă cu aripi de mătase.
Ea e mișcarea pe care o face
Libelulul trist înlăcrimat
În jurul copacului din
Care florile au căzut în
Părul tău picătură cu picătură.
Sunt urme de sare pe
Obrazul tău. Marea nu
Te-a atins. Ea e aceea
Care se dezvăluie nu cruzimea
Luminii. O vină peste care

Valurile o aruncă –
Nisipul ud al păcatului
Și-ți sărută urma piciorului.

Ți-ai pierdut singurătatea,
Femeie, în lumina acestei ape?

Martir al îndoielii

- Să nu crezi cuvintele ei, zice
Șopârla verde săgetându-mă
Cu privirea.

- Ea tace, m-am mirat, ea tace
Și respiră ușor aerul transparent
Al dragostei pe care
Tocmai i-am dăruit-o.

- Cuvintele ei sunt mincinoase,
A insistat șopârla verde cu
Pielea umedă dintr-o singură
Mișcare a cozii.

-Dar ea tace, am insistat săgetând-o
Cu privirea, ea tace și doarme
Pe iarba ce tremură ușor
Sub boarea viselor ei. Ce vrei,
Ființă a nimicniciei, vrei să-mi
Recâștig singurătatea pe care
Abia am pierdut-o?

- Nț, face șopârla, ți se pare,
Singurătatea este darul ei,
Iată, până acum te aveai
Pe tine și te-ai pierdut,
Nu ești decât o pradă
Din care ea smulge puțin
Câte puțin până te vei
Umple cu neant.

- Ține, i-am aruncat furios
O piatră șopârlei și ea
S-a prefăcut în îngerul păzitor
Care tocmai mă părăsea.

Tentația

Vino, *mi corazon*, vino,
Nu crede în vorbele lui Toma de Aquino
E cald aici, în așternuturi,
Și razele se împletesc în fluturi,
E spiritul stăpânul pe trup,
Din el miresme de amor erup,
E dată de la Domnul chiar menirea
De a-nnălța în imnul firii firea,
De-a face iar materia să plângă
Cu mâna dreaptă și cu mâna stângă.
Nu fi nătângă, vino, *corazon* !

Dar ea, din straiul negru: *Mi pardon!*

Aștept sirenele

De ce aud doar cântecul tăcerii
Când privesc înlăuntru-mi?
Unde au fugit cuvintele
Sunetele, zumzetul gândurilor?
Unde sunt răspunsurile la
Întrebările puse neîncetat?
E o mlaștină de semne pe
Care nu le înțeleg.
Spală-mă cum marea
O cochilie goală de alge.
Care ureche mă ascultă?
Care mână mă mângâie
În colierul de vise?

Doar pescărușii muți
Se aruncă în valuri
Când aștept sirenele
Să mă subjuge
Pentru că drumul a fost
Prea lung, prea lung...

Dimineața

Cercuri albe, cercuri negre
Stau la poarta mea de veghe.
Șahul soarelui răsare
În dezmățul de culoare
Te aduce iar regină
Peste inima mea plină
De dorința să te-asculte.
Moarte-s visele adulte
Și mă vreau adolescent
Să-mi dau viața pe un cent
Să mă-mbăt c-o bere două
Sub petalele de rouă
Să-ți simt pielea catifea
Mângâindu-te pe stea.
Între trup și ce-i afar'
Să fii tu doar, iar și iar.

Descânt de dragoste

«Sunt lacrima de pământ
Întrupată-n cuvânt.
Mă așteaptă în zori dalbul pribeag
Lup rătăcit de meleag
Coborât la porțile lacului Vidros
Să mă ascundă gelos
De viața frumoasă ce o am visat
În visul din vis în palat
De cleștar îngropat.»

Spune aceste vorbe celui ce se rupe
Din tine drept monedă la schimb
Doar tu să rămâi și să te-mbraci
În nimb.

Scrie aceste cuvinte
Și-ngroapă-le-n cer
În bob de piper
În coajă de nucă

În lună
Într-o alună
Pe pustii că se ducă
În pană de cucă
Să rămână stingher
Oglindă-n jungher.